

שאלה: ידוע שצריכים לפעול בכל כוחנו למען אחדות ישראל. אם נשים ריפורמיות רוצות להתפלל ליד הכותל המערבי, מדוע למנוע זאת מהן? הרי תפילה הוא הדבר החשוב ביותר, ויש לכבד אותן על רצונן בכך אפילו אם אינן שומרות כל המצוות? מה הסיבה להפגנות ענק של בנות דתיות בכל ראש חודש בבואן של הריפורמיות לשם?

תשובה: ודאי חובה עלינו לקרב כל אדם בעולם לעבודת הקב"ה. אבל ההיסטוריה מוכיחה שתנועות הריפורמים פעלו בדיוק ההיפך. אסיפה ראשונה של התנועה היא היתה בגרמניה בשנת 1814. שם וגם הבאים אחריהם שינו את הדת, להעביר יום השבת ליום ראשון בשבוע; לא להתפלל בלשון הקודש, לא להזכיר את שאיפתנו לארץ ישראל, לא למול את בניהם וכדומה לזה הרבה שינויים מהותיים. והפרי? מליוני יהודים באירופה התחתנו עם גוים וגויות ויצאו מעם ישראל. נכון שבארצות הברית רק חמישית מהאוכלוסיה היהודית שם הם אורתודוקסים (שומרי המצוות, לפי גדרי ההלכה) אבל מפני שהשאר אינם כך, אחוזי ההתבוללות ונישואי תערובת שם הם נעים בין 70 ל-80 אחוז מהיהודים. זאת אומרת, במרוצת השנים יהיו פחות ופחות יהודים שם. ולכן יש להעמיד חומה מונעת שהתנועה הריפורמית, הדוגלת בשינויים בדת, לא תתאחז בארצנו הקדושה להחריב גם כאן.

יש הבדל בין רשע לרשע. כל אדם יש בו ליקויים, יש בו חסרונות. "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז, כ). אבל הוא אינו הופך את החטא לשיטה קבועה. לעומת זאת ראשי התנועה הריפורמית מתחזים להיות מנהיגי העם ומפתים את הציבור ביהדות שהיא מזויפת. נכון שיש הרבה ישראלים שאינם שומרים מצוות ועושים לפי מה שמתחשק להם. אבל הם אינם טועים לחשוב שסוג חיים כאלו הם היהדות. לכן יש עוד תקוה שביום מן הימים יתעוררו, יבינו "לחזור הביתה". אבל כאשר יש סוג אחר של יהדות הקוראת לעצמה בשם הכבוד של סמכות תורנית, אז הסכנה גדולה מאד שהנטמע ביניהם יישאר שם ולא יצליח אף פעם לצאת משם ולתקן את עצמו.

יש פסוק מפליא בתהלים (קיט, כא) "גְּעַרְתָּ זְדִים אַרְוִרִים הַשּׁוֹגִים מִמְצֹרֵיךְ". שאלה ראשונה, מה החרifות הקיצונית הזאת לקרוא להם "ארורים"? די אם נכנה אותם "זדים". ועוד קשה, "זדים" הוא מלשון חוטאים במזיד, בכוונה תחילה. אבל "שוגים" ענינו שגגה, בלי כוונה. הרי סתירה מתחילת המקרא עד סופו?

עונה הרב שמשון רפאל הירש בביאורו לתהלים כי "שגגה" היא במעשה, ו"שגה" היא טעות עיונית, מפני איזה משפט-קדום. זו לשונו [בתרגום מוסד הרב

קוק]: "מתוארים כאן זדים כבני אדם העוברים על תורת ה' ביודעים. ואחר כך, כדי ללמד זכות על בגידתם, הם מנסים להצדיקה על ידי גילוי פנים בתורה שלא כהלכה. לא פשיעתם המעשית היא האסון אלא ההשקפות והתורות הכוזבות שהגיעו אליהם מתוך חפצם ללמד זכות על פשעם העשוי מכבר, הן הן האסון המטעה. מכיוון שזה מטעה את הצעירים לקבל את פירושם המסולף של התורה, והללו אינם יודעי שפירוש זה אינו סיבת הבגידה כי אם פְּרִיָה, לכן בדין באה על הזדים הללו קללת "ארור משגה עיור בדרך" (דברים כז, יח). ולמען הצלת אחיהם צריך לייחל שיגיעתם תהיה לריק. [=הערת המעתיק: כלומר ענין "ארור" הוא שמעשיו לא יצליחו כלל, לא יעלה בידו להטעות אחרים].

ממשיך הרב הירש: "ביחס לזדים נאמר איפוא 'גְּעַרְתָּ', כלומר הַדְחַתְּ אותם מלימוד תורתך. רק המתקרב אל מפתן מקדש ה' בדיעה טהורה, בהחלטה לשעבד את עצמו ואת חייו לתורת ה', על הַיּוֹתָה תורת ה'; רק מי שיראתו קודמת לחכמתו, רק ממנו מצפה ה' שיהא לומד תורתו. אולם מי שבמעשיו כבר נטש את אדמת התורה, אל ילך אל מעיינות דבר ה'. הריהו מהפך את סם החיים לסם המות, לעצמו ולזולתו". עד כאן לשונו.

אשה חילונית הרוצה להתפלל להקב"ה לא תעשה כך בהתגרות באחרים. אפשר לה להתפלל בכל בית כנסת או בביתה. אבל לבוא לכותל המערבי, נְשִׁים הלבושות תפילין, מעבירות ספר תורה מיד ליד ככדור סמלי, שורקות במשרוקיות בפיותיהן, ברעשנות ובהפגנתיות, הוא מעשה פוליטי, מעשה למען העיתונות והטלוויזיה.

יש סכנה צפויה לכל בית ישראל מזיוף-התורה של אלו שאינם מקיימים מכלול מצוות התורה, ובכל זאת הם מתהדרים בשם נציגי התורה; סכנה זו עצומה. אותן נשים הבאות בהפגנתיות רעשנית מול קודש הקדשים, יש לגנות בכל לשון של גנאי.